

Arrest

nr. 84 037 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2009 werd ingediend door:

D., F.(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Marokko

Geboren te Douar Zaouia Izeroualen op (...)1978

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart 8, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 07.10.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 27.01.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds enige tijd in België zou verblijven, werkbereid zou zijn, in het verleden verschillende malen gesolliciteerd zou hebben, zich bij het Huis van het Nederlands aangemeld zou hebben, bij het CVO van Antwerpen gekend zou zijn, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben en verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.”

Op 1 juli 2011 wordt deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van *“het begrip redelijkheid”* en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Eerste en enige middel

Schending van artikel art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 10.06.2011 besluit tot de ongegrondheid van de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet zou voldoen aan het gestelde in criterium 2.8A en 2.8B.

Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

Dat het de wil van de wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd.

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat in het bijzonder met betrekking tot het criterium 8b verzoeker doet gelden dat hij, of beter zijn werkgever op zijn verzoek daartoe het nodige heeft gedaan voor het bekomen van een arbeidskaart.

Dat evenwel om redenen aan verzoeker vreemd en in het bijzonder eigen aan de bedrijfsuitoefening van zijn toekomstige werkgever deze aanvraag werd geweigerd.

Dat dit in hoofde van verzoeker een overmachtssituatie uitmaakt, temeer nu enkel de werkgever beroep kan aantekenen tegen de weigeringsbeslissing.

Dat verzoeker hierop uiteraard geen vat heeft, nochtans beschikt over een nieuwe kandidaat werkgever.

Dat verzoeker er zich terdege van bewust is dat deze informatie van generlei waarde is in de beoordeling van huidig geschil doch nogmaals benadrukt dat de gecreëerde situatie hem volledig vreemd is en daarenboven doet opmerken dat het tijdsverloop tussen zijn aanvraag en de beslissing van verwerende partij meer dan onredelijk is geweest.

Dat het begrip redelijkheid zijn volle uitgestrektheid dient te kennen in het bijzonder in het kader van huidig geschil.

Dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door de verwerende partij en verzoeker aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichtens hem werd weerhouden.

Dat een dergelijke motivering niet duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig is.

Dat het middel bij gevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich heeft gebaseerd op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat zij zich evenwel niet op deze criteria kan beroepen daar zij voor wat betreft het criterium 2.8A niet kan aantonen een periode van wettig verblijf te hebben gehad voor 18 maart 2008, noch dat zij voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, dat hiervoor evenmin aanwijzingen in het administratief dossier terug te vinden zijn, dat zij voor wat betreft het criterium 2.8B voldoet aan de voorwaarde aangaande de verblijfsduur, doch dat zij om geregulariseerd te worden een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, dat uit een schrijven van het Vlaams Gewest evenwel blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd, dat middels een aan de verzoekende partij verzonden schrijven uitdrukkelijk wordt vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tenslotte wordt nog gesteld dat de elementen aangaande de integratie van de verzoekende partij niet kunnen worden

weerhouden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze overigens geen afbreuk doen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat een schending van *“de beginselen”* van behoorlijk bestuur niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partij zijn aangehaald, met name het redelijkheidsbeginsel. Er wordt immers aangenomen dat de verzoekende partij bij de bewoordingen van haar verzoekschrift: *“(…) meer dan onredelijk is geweest”* en *“het begrip redelijkheid”*, de schending van het redelijkheidsbeginsel beoogt.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij in haar enig middel tevens inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van *“het begrip redelijkheid”* en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat, opdat voldaan is aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, de vreemdeling een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Zij voert met betrekking tot het criterium 2.8B van de vernietigde instructie aan dat zij, of beter haar werkgever op haar verzoek het nodige heeft gedaan teneinde een arbeidskaart te bekomen. De aanvraag werd evenwel geweigerd om redenen vreemd aan de verzoekende partij, doch eigen aan de bedrijfsuitoefening van haar toekomstige werkgever. De verzoekende partij betoogt dan ook dat dit voor haar een overmachtssituatie uitmaakt, te meer daar enkel de werkgever beroep kan aantekenen tegen de weigering van de aanvraag. Zij stelt aldus geen vat te hebben op deze situatie en geeft aan nochtans over een nieuwe kandidaat-werkgever te beschikken. Hoewel de verzoekende partij erkent zich ervan bewust te zijn dat deze informatie van generlei waarde is in de beoordeling van huidig geschil, wenst zij nogmaals te benadrukken dat de gecreëerde situatie haar volledig vreemd is en het tijdsverloop tussen haar aanvraag en de bestreden beslissing daarenboven meer dan onredelijk is geweest. Zij meent dat het begrip redelijkheid, in het bijzonder in het kader van dit geschil, volle uitgestrektheid dient te kennen. Tenslotte concludeert zij dat niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld en dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, noch duidelijk en nauwkeurig is.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat de verwerende partij niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie op grond van het motief dat zij geen arbeidskaart kon voorleggen, in hoofdzaak daar dit in haar hoofde een overmachtssituatie betreft. Deze voorwaarde een arbeidskaart B dienen voor te leggen, kadert in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van het artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 2 april 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij voert de schending van het vertrouwensbeginsel aan.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.4 Ten overvloede wordt in het licht van het voorgaande dan ook opgemerkt dat de verzoekende partij, in de mate waarin zij opwerpt dat “*het tijdsverloop tussen zijn aanvraag en de beslissing van de verwerende partij meer dan onredelijk is geweest*”, geen belang heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing buiten een redelijke termijn werd genomen. Immers, een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij wiens gehele betoog – zoals hierboven net werd vastgesteld – *in casu* is gericht op het verkrijgen van een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dit gehele betoog niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het enige middel is ongegrond.

2.5 In de mate waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 april 2012 de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee ter terechtzitting een nieuw middel, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel ontwikkelt.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe middelen, dan wel nieuwe argumenten ter ondersteuning van het in het inleidend verzoekschrift opgeworpen middel, dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name omdat - ingevolge rechtspraak van de Raad van State - het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *in casu* tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, niet dienstig is. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet aantoont dat het nieuwe middel, dan wel het nieuwe argument, waarbij de Raad opmerkt dat dit de openbare orde niet raakt, niet kon worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel argumentatie ter ondersteuning van het enig middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt in dit licht enkel

rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES